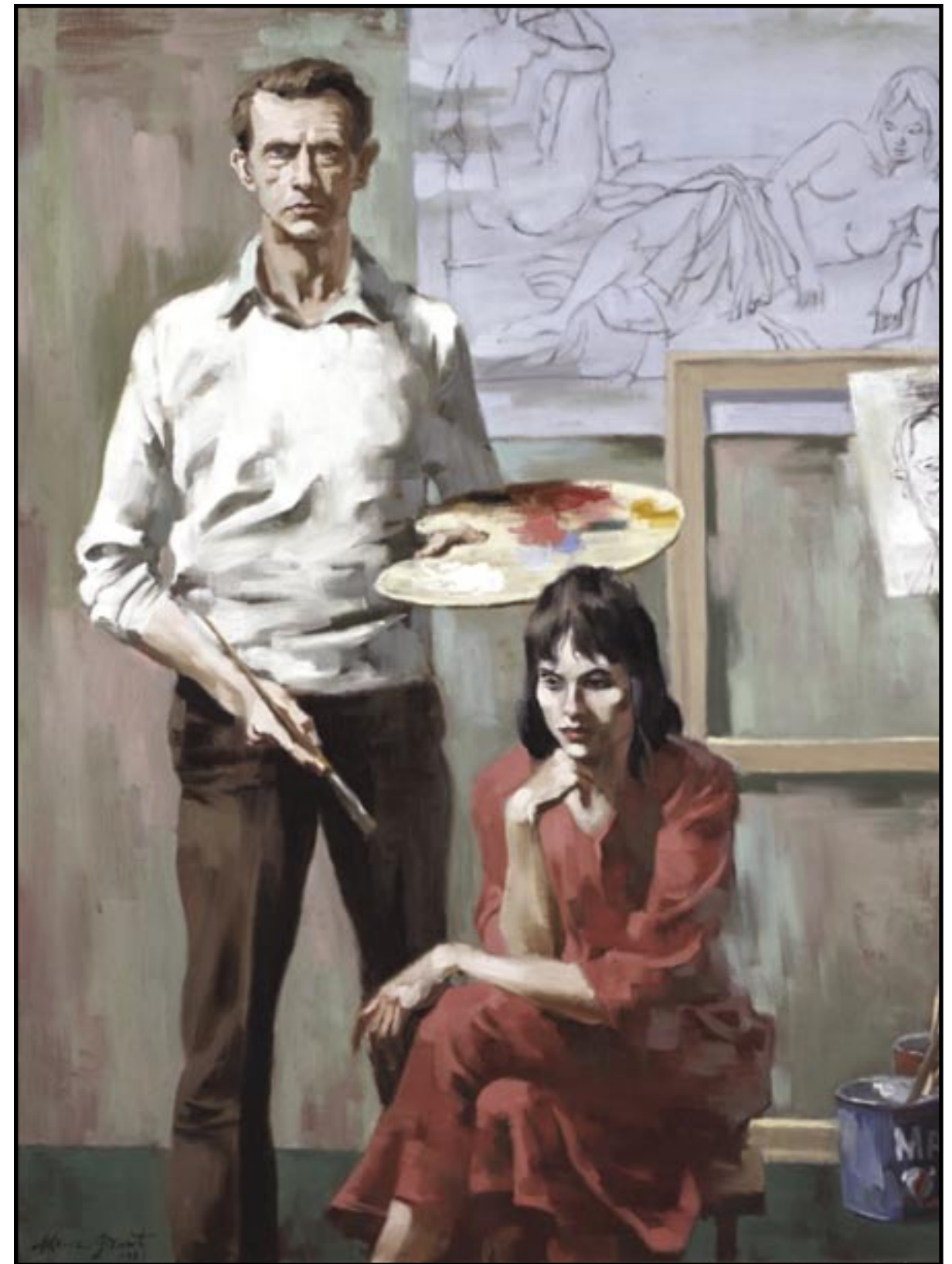

Adam Grant

FIGURE MASTER

Cover:
Family Act, 1963
oil 48 x 60

Above:
Artist and Model, 1980 (self-portrait)
oil 36 x 48

Adam Grant

FOREWORD

Through five centuries of western art, the human form has been the predominant subject of artists. In the mid-20th century, a radical shift occurred with the advent of modernism. In exhibitions, education, and the media the new focus became abstract, minimalist, and conceptual art. Little attention was paid to the contemporary realist artist. It was against this current that Adam Grant developed his strongly identifiable style as a distinctive painter of the figure. From his earliest days until the end of his life, this concentration never wavered. The classical nude became his forte and, as a Holocaust survivor, Adam Grant discovered and developed the female figure as a symbol of life and rebirth. His majestic large oils reveal a deep devotion to his subject. His humor, soulfulness, and dramatic flair are further revealed in the musicians, circus figures, mystics, and biblical figures who move through his compositions like repertory actors.

Peggy Grant

Adam Grant occupies a very special place in the history of post-war American art. His extraordinary experiences as a victim of the Nazis and his liberation and migration to America tell a remarkable story which becomes amplified by his outstanding contribution to the visual arts culture of his new country. Perhaps no artist has been more honored by the Butler Institute than Adam Grant, whose success in our National Midyear shows and highly regarded retrospective exhibition curated by Clyde Singer and Joe Butler, are truly great achievements indeed. His work in the Butler Institute's permanent collection is both admired and sincerely cherished.

*Dr. Louis A. Zona, Director
The Butler Institute of American Art*

Grants' paintings resonate with the passion of an artist who was fascinated by the human condition. The acuity of the artist's vision brings that which is truly American to his work – a resounding diversity and breadth of life. The poetry of Adam Grant's work can be found in his ability to render the figure, then capture the nuances with an abstract quality akin to Cézanne's later works or to the style of Giorgio Morandi. Grant's work resonates with a psychic connectedness between body, mind and spirit and a connection to a larger force. The paintings of Adam Grant are both timeless yet of their time and, as most great masterworks, continually transform viewers.

*Jane Burns, Director
Midwest Museum of American Art*

Next page:

Adam Grant's father, Dr. Anthoni Grochowski

Unknown friend on left, Adam (age 15) and his mother, Natalie Grochowska

Adam Grant marries Peggy Brennan in 1954

Born: 1924 Warsaw, Poland

Died: 1992 Toledo, Ohio

Adam Grant was born to be an artist. As a boy, he realized his calling, despite resistance from his family. "Don't ever be an artist," his paternal grandmother warned him. "It will never earn the price of your bread." But even then, growing up in Warsaw, Poland, in the 1930s, he knew better. For him, as for so many artists over time, the creation of original beauty is not only natural but necessary.

Adam Grant's story, set during one of the most terrible periods in human history, is a quiet testament to the strength of and restorative power of the creative spirit. Art saved Grant's life: first at the Nazi concentration camps, Auschwitz and Mauthausen, during World War II; then at a displaced persons camp following liberation, and finally, as a stranger in a new land. Beyond bringing personal salvation, art also provided Adam Grant a way to share his love and talent in his adopted country.

At the time of his death in 1992, Adam Grant was one of the most respected figure painters in the Midwest, a self-taught master whose work was sought by museums, galleries, and private collectors, and admired by critics and curators. And his name is forever linked to a landmark in American culture: paint-by-number masterpieces through which Grant shared his passion with others by helping them experience the joy of creation.

On what would have been his 80th birthday, a major collection of Adam Grant's work spanning over half the 20th century presents the story of this remarkable, brave, indomitable artist.

EARLY YEARS

Warsaw, Poland, "the Paris of the north," was a marvelous place to live when Adam Grochowski was born, October 11, 1924. The Slavic capital was enjoying a brief period of independence after centuries of domination and partition by Russians, Germans, and Prussians. Music, art, theater, poetry, philosophy, and dance flourished in a cosmopolitan society. Adam, intelligent, thoughtful, tall and handsome, thrived in a close-knit Roman Catholic family headed by his father, Anthoni Grochowski, a respected physician and serious amateur painter; his grandmother Grochowski, and his stepmother. Adam also was close to his mother, Natalie Grochowski, who had moved to Legionowo, a Warsaw suburb, following her divorce. When Adam visited, he often helped Natalie and her companion, Eugene Ostafin, at their market stall. With Anthoni, he enjoyed kayaking trips on the Vistula River and vacations in the Polish lake country. He and his grandmother relished American movies shown in Warsaw theaters and pored over books about America, particularly the West and its native peoples.

Adam Grant urodził się żeby być artystą. Już jako dziecko nawet na przkór swojej rodzinie zdawał sobie sprawę ze swojego powołania. "Nie bądź artystą" ostrzegala go babcia Grochowska- matka jego ojca - "Nigdy nie zarobisz na chleb". Ale nawet wtedy dorastając w Warszawie w latach 30-tych Adam wiedział co mu w duszy gra. Dla niego tak samo jak dla wielu artystów tworzenie oryginalnych piękności nie było tylko rzeczą naturalną ale koniecznością.

Życie Adama Granta, które przypadło w jednym z najbardziej okropnych okresów w historii człowieczeństwa, jest testamentem wytrzymałości i odbudowy zburzonego ducha. Sztuka uratowała życie Adamowi parokrotnie. Po raz pierwszy w czasie pobytu w obozach koncentracyjnych w Oświęcimiu i Mauthausen podczas II wojny światowej; po raz drugi w obozie dla uchodźców po wyzwoleniu i również jako emigrantowi w obcym kraju. Sztuka była dla Adama nie tylko osobistym przetrwaniem ale również była sposobem dzielenia jego miłości i talentu w zaadoptowanym kraju.

W 1992, w roku jego śmierci, Adam Grant był jednym z najbardziej szanowanych artystów-malarzy w środkowo-zachodniej części USA. Samouk-mistrz, którego prace wystawiane w muzeach, galeriach i prywatnych wystawach, były uwielbiane przez krytyków i znawców sztuki. Imię Adama Granta będzie na zawsze związane z kultem amerykańskiej kultury zwanej "paint-by-number", dzieł przez które Adam dzielił swoją pasję z innymi przez pomaganie w doświadczaniu radości tworzenia.

W 2004 Adam Grant miałby 80 lat. Olbrzymia kolekcja jego pracy tworzona przez większą połowę XX wieku jest historią tego niesamowitego i odważnego artysty.

WCZESNE LATA

Warszawa zwana "Paryżem północy" była wspaniałym miejscem do życia kiedy Adam Grochowski przyszedł na świat 11 listopada 1924 roku. Ta słowiańska stolica cieszyła się krótkim okresem wolności po latach zaborów. Muzyka, sztuka, teatr, poezja, filozofia i tańce towarzyskie dominowały w kosmopolitańskim społeczeństwie. Adam był inteligentnym, wysokim i przystojnym młodzieńcem, który dorastał w katolickiej rodzinie. Adam mieszkał z ojcem Antonim Grochowskim szanowanym lekarzem i malarzem- amatorem, oraz jego drugą żoną a także z babcią matką ojca. Adam był bliski ze swoją matką Natalią Grochowską, która po rozwodzie z jego ojcem przeniosła się do Legionowa. Podczas wizyt w Legionowie Adam pomagał Natali i jej towarzyszkowi życia Eugeniuszowi Ostafinowi w prowadzeniu biznesu. Adam wraz z jego ojcem bardzo często pływali kajakiem po Wiśle i wyjeżdżali na wakacje na Mazury do polskiej krainy jezior. Natomiast jego babcia zabierała go do kina na amerykańskie filmy, razem też spędzali

Noting his son’s interest in art, Anthoni Grochowski allowed him to observe his private weekend painting sessions led by leading Polish artists. Adam also began sketching copies of Old Master paintings and read widely about art and artists in the family library.

“My father never permitted me to work in oil,” Grant told art critic Louise Bruner in 1973. The senior Grochowski, no doubt believing he was guiding his son carefully, remained a harsh critic of his offspring’s work. Adam was expected to become a physician or an attorney. Yet by age 12, he had set his sights on art as his true life’s work. “I kept it to myself. When anyone asked me what I was going to be, I said I didn’t know,” Grant recalled.

Career choices became irrelevant in 1939, when Adam was nearly 15. Adolf Hitler’s huge war machine swept into Poland, launching World War II and defining the horrendous idea of blitzkrieg. Poland’s armies fought far beyond German expectations. Still, on Sept. 14, Warsaw was taken by the Germans, leading to a brutal occupation of the city. Not only did Russia, once an ally, withhold military help but its forces began attacks from the east.

For all citizens, life in Warsaw became a struggle against military intimidation, cold, and hunger. Speaking Polish in public was forbidden; shopping hours were limited; all schools were closed.

Because Hitler considered Slavs, the original inhabitants of the Polish homeland, to be ethnically inferior, his troops sought to eliminate them, along with millions of Jews, homosexuals, gypsies, and those with physical and mental disabilities. Some three million non-Jewish Polish natives were put to death in the Holocaust. Anthoni Grochowski enlisted in the Polish Army as a medical officer and was sent to the Eastern front. Adam never saw his father again. The proud citizen-doctor-artist was one of 14,500 Polish officers executed by the Russian army in the spring of 1940, in the forest of Katyn.

Adam and his friends fled to nearby forests but soon came home, turned away by fearful countrymen. They attended clandestine academies hastily organized by families and teachers. By 1942, as Germany’s offensives increased across the continent and in Africa, a major military loss sparked an angry backlash against all males – especially Polish youth. Adam, 18, was picked up at Christmas time in a German sweep of railway stations. He was locked up in Pawiak prison in the heart of Warsaw. While incarcerated, he watched in horror as the first big ghetto uprising drew fiery Nazi reprisal. He remained in Pawiak until, in the fall of 1943, he was shoved into a railway car for the trip to Auschwitz. During the journey, he escaped the train and fled to the forests, only to be picked up a few days later.

At Auschwitz, Adam, young and relatively healthy, was processed quickly. A number was tattooed on his upper left bicep: 153362. He was doused with DDT to prevent lice. His head was shaved and he was given a skimpy uniform, assigned to a crowded barrack, and put to work. Those sickly, old, or very young went straight to the gas chambers. Long work days, little rest, and skimpy food led Adam to attempt one more escape. It, too, failed.

The next time he left Auschwitz was in a prisoner convoy bound for the notorious labor camp, Mauthausen, near Linz, Austria. Here, a huge granite quarry consumed prisoners at a frightening pace – even Auschwitz prisoners feared transfer to Mauthausen, where the commandant, Heinrich Himmler, condoned a sadistic regime. Clad only in thin cotton pajamas and wooden clogs, Adam and his fellow detainees struggled up and down the 186 steps cut into the wall of the quarry – the Steps of Death – breaking rocks by hand and hauling them up. The average prisoner lived about two

dużo czasu na czytaniu książek o Ameryce, szczególnie o Dzikim Zachodzie i ludziach tam mieszkających. Antoni Grochowski pozwalał swojemu synowi na uczesniczenie w jego prywatnych sesjach malarskich prowadzonych przez słynnych polskich artystów. Pod wpływem ojca Adam rozpoczął kopiowanie obrazów starych mistrzów i czytanie rozmaitych książek o sztuce i artystach z jego rodzinnej biblioteki. “Mój ojciec nigdy nie pozwalał mi malować farbami olejnymi” Grant powiedział Louisowi Brunerowi w 1973 roku. Antoni Grochowski bez wątpienia wierzył że przez krytkę początkowych prac Adama pomagał mu wejść ostrożnie w środowisko artystyczne. Rodzina Adama oczekiwała że zostanie on lekarzem albo prawnikiem. Już w wieku 12 lat Adam wiedział że sztuka jest jego prawdziwym powołaniem. “Trzymałem to dla siebie, kiedy wszyscy pytali mnie kim będę, mówiłem im że jeszcze nie zdecydowałem co mam zamiar robić” przypominał sobie Grant w późniejszym życiu.

Kariera zawodowa przestała być ważna dla 15-letniego Adama w 1939 roku, kiedy Adolf Hitler zaatakował Polskę. Mimo nieoczekiwanego dzielnego oporu wojsk polskich 14 września Warszawa została zajęta i rozpoczęła się okrutna okupacja miasta. Rosja, dawniejszy sojusznik nie tylko nie pomogła Polsce w chwili ataku, ale już 17 września zaatakowała wschodnie ziemie polskie.

Dla wszystkich mieszkańców życie w Warszawie stało się walką z okupantem, zimnem i głodem. Mówienie po polsku było zbronione, godziny na poruszanie się po mieście ograniczone i wszystkie szkoły zamknięte. Adolf Hitler zaliczał Polaków do “nieczystej rasy”, dlatego też zostali oni skazani razem z milionem Żydów, homoseksualistów, Cyganów i umysłowo chorych na zagładę. Około trzech milionów Polaków zostało ofiarami Holocaustu. Antoni Grochowski został wysłany na front wschodni. Adam nigdy więcej nie widział swojego ojca. Ten dumny lekarz-artysta był jednym z 14,500 polskich oficerów zamordowanych przez rosyjską armię wiosną 1940 roku w Katyniu.

Adam i jego przyjaciele ukrywali się przez pewien czas w pobliskim lesie, ale po niedługim czasie wrócili do Warszawy, gdzie uczęszczali na potajemne lekcje zorganizowane przez ich rodziny i nauczycieli. Do 1942 roku okupacja niemiecka sięgnęła aż do Afryki. Adam został ofiarą “łapanek” w czasie Bożego Narodzenia na stacji kolejowej. Został uwięziony na Pawiaku. Podczas jego pobytu w więzieniu wybuchło pierwsze powstanie w gettcie warszawskim. Adam przebywał w więzieniu do 1943 roku, skąd został przewieziony do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. Podczas tej podróży Adamowi udało się uciec z pociągu do lasu, ale niestety został on znaleziony parę dni później.

W Oświęcimiu Adam jeszcze młody i relatywnie zdrowy został szybko wmieszany w rutynę obozu: numer 153362 został wytatuowany na jego lewym przedramieniu, został zaszczepiony DDT, żeby zapobiec wszom a także ogolono go i zamiast ubrań dostał pasiasty kombinezon. Następnie przydzielono go do zatłoczonego baraku i skierowano do pracy. Bardzo chorzy niezależnie starsi czy młodzi ludzie byli wysyłani na śmierć do komór gazowych. Ciężka i wyczerpująca praca, mało odpoczynku i małe porcje żywnościowe skłoniły Adama do ponownej próby ucieczki, lecz niestety po raz kolejny nieskutecznej.

Adam opuścił Oświęcim jako więzień skierowany do obozu ciężkich robót do Mauthausen blisko Linz w Austrii. Obóz ten gdzie komendantem był Heinrich Himmler był miejscem sadystycznego traktowania więźniów. Więźniowie ubrani byli tylko w cienkie bawełniane kombinezony, które wcale nie chroniły przed zimnem i drewniane buty. Zmuszani byli do chodzenia w górę i w dół po 186 schodach (zwanych schodami śmieci) nosząc kamienie. Przeciętnie więzień wytrzymał dwa miesiące takiego traktowania. Około dwa tysiące więźniów umierało w ciągu tygodnia. Od otwarcia obozu w 1938 roku do wyzwolenia w 1945

months; some 2,000 prisoners died each week. Between1938, when Mauthausen opened, and liberation in 1945, nearly 200,000 persons, especially Slavs and other Eastern Europeans, considered dangerous to the Third Reich, were held and tortured there.

Emaciated and heartsick, Adam answered a call for an artist to work for prison staff. It was his salvation. “When they found I could draw, I was assigned to the barracks with lighter duties,” he recalled. “I did pencil portraits of the guards, greetings for their girl friends, with rosebuds and butterflies as decorations, and a crayon portrait of somebody’s sweetheart, with the Alps as background. It took me an entire week to finish.” One particularly cruel assignment had him paint a mural showing lush arrangements of fresh food, to be viewed by starving prisoners. For his work he was handed cigarettes, which had considerable trading value with guards. “Later, sometimes, it was an extra ration of bread that came my way, and I thought of my grandmother’s words: Art paid for the bread that sustained my life,” he said later in life.

On May 6, 1945, the 11th U.S. Army liberated Mauthausen.

Adam Grochowski was 20, and so weak he required intravenous glucose treatments before he could take food by mouth. He had been imprisoned for 30 months and was alone in the world. Letters smuggled into the camp had informed him of the deaths of his mother and grandmother. At first, he planned a return to Warsaw, but when Adam recalled his late father’s accounts of life under Russian rule, he set his sights on living in America.

Adam, a so-called “stateless person,” stayed for five years in a displaced persons camp in Regensburg, Germany, one of hundreds of refuges established by the U.S. Government post-World War II. Camp life was rough, but still a reprieve compared to the concentration camps. Adam now spoke German and began to learn English, even teaching others in the camp to speak this new language. And again, art proved to be a saving grace. Drawing and painting, Adam at first created sharp-edged work dripping with the bitterness of a young person robbed of home, family, and health. Catharsis came during his latter years at the camp, when Adam created series revealing renewed hope and rising joy. At this time Adam also began to utilize female imagery as symbolic of life and happiness.

In June 1950, he first set foot in his new homeland, one of thousands of displaced persons relocated through the U.S. Immigration Bureau’s Displaced Person’s Act of 1948. He was 25, alone in the world, but filled with hope. A sponsor in Hamtramck, the huge Polish suburb of Detroit, had arranged for his arrival and initial lodging. Within the community he made friends with John and Bernice Romaniuk, who helped him settle in a rented room nearby. Adam began seeking work that would tap his artistic gifts and experience.

His first job was designing floats for the J.L. Hudson Co.’s annual Christmas Parade through downtown Detroit. He also worked on window displays for Hudson’s flagship store on Woodward Avenue. On his own time he pursued personal art interests, setting a lifelong pattern of merging avocation and vocation into a single stream of creative endeavor. One lovely nativity scene he painted in 1951, of Polish peasants bearing gifts for the Christ Child, was reproduced on the cover of a Polish daily newspaper in Hamtramck. He maintained sketchbooks and began to expand into new media. He practiced his English speaking and reading skills.

Detroit in the 1950s was booming. The auto industry was expanding production, the elegant Art Deco downtown was the hub of commercial and cultural life, and Detroiters, like the rest of America, were reveling in a postwar economy. Pre-television, hobbies flourished as Americans demanded stimulation and amuse-

roku blisko dwieście tysięcy ludzi, którzy byli zaliczeni do wrogów Trzeciej Rzeszy, było tam trzymanych i torturowanych.

Wychudzony i chory na serce Adam wykonywał prace dla załogi obozu które wymagały zdolności artystycznych. To pomogło mu przetrwać te ciężkie chwile. “Kiedy strażnicy zorientowali się że umiem rysować zostałem skierowany do baraku o mniejszym rygorze. Szkiecowałem portrety strażników, rysowałem pozdrowienia dla ich rodzin i znajomych z krzakami róż albo motylami jako dekoracje oraz portrety narzeczonych z widokiem Alp. Z reguły potrzebowałem tydzień czasu żeby skończyć taką pracę” wspominał Adam. Jednym z najbardziej okrutnych zadań jakie mu rozkazano do zrobienia było malowanie obrazów przedstawiających świeże jedzenie. Obrazy te były przeznaczone do pokazywania wygłodzonym więźniom. Za tę pracę Adam otrzymywał papierosy, które były środkiem wymiany ze strażnikami. “Czasami zamiast papierosów dostałem dodatkowy przydział chleba i w tych momentach przypomniały mi się słowa mojej babci, że sztuką nie można zarobić na chleb. Zdolność rysowania pomogła mi w przeżyciu” często mówił Adam.

6 maja 1945 roku Mauthausen został wyzwolony przez wojska amerykańskie. Adam Grochowski miał tylko 20 lat i był tak wycieńczony że potrzebował intensywnej opieki lekarskiej zanim mógł przyjmować jedzenie przez usta. Adam był więźniem przez 30 miesięcy, w tym czasie dowiedział się o śmierci matki i babci, jedynych członków rodziny. Adam planował najpierw wrócić do Warszawy, ale po namyśle zdecydował o wyjeździe do Ameryki.

Adam przebywał przez kolejne pięć lat w obozie dla uchodźców w Regensburg w Niemczech. Obóz ten był jednym z setek innych zorganizowanych przez rząd USA po II wojnie światowej. Życie w obozie było bardzo ciężkie, ale w porównaniu do życia w obozie koncentracyjnym było do wytrzymania. Adam mówił po niemiecku i zaczął uczyć się angielskiego. Zaczął nawet uczyć innych. I jeszcze raz sztuka okazała się “deską ratunkową” dla Adama. W szkicowaniu i malowaniu Adam wyrażał żalność młodego człowieka okradzonego z domu, rodziny i zdrowia. Po kilku latach pobytu w Niemczech prace Adama zmieniły ton i zaczęły ujawniać wątki nadziei i radości. W tym samym czasie Adam zaczął malować wizerunki kobiet jako symbol życia i szczęścia.

W czerwcu 1950 roku Adam przyjechał do swego nowego miejsca pobytu jako jeden z tysięcy uchodźców sprowadzonych przez Amerykańskie Biuro dla Uchodźców.

Dwudziestopięcioletni Adam nie miał żadnej rodziny, ale był wypełniony nadzieją na nowe i lepsze życie. Sponsor z Hamtramck, dużej polskiej dzielnicy w Detroit pomógł Adamowi w zaaklimatyzowaniu się w nowym kraju. Adam zaprzyjaźnił się z Janem i Bernice Romaniuk, którzy pomogli mu w znalezieniu pokoju do wynajecia. Następnym krokiem było znalezienie pracy w której mógłby wykorzystać swój talent artystyczny.

Jego pierwszą pracą było zaprojektowanie dla korporacji J. L. Hudson, pojazdu na coroczną Bożonarodzeniową paradę, która przechodziła ulicami Detroit. Adam projektował dla tej samej korporacji wystawy sklepowe. W międzyczasie kontynuował swoje osobiste zainteresowania artystyczne, tworząc długoletni wzór mieszania hobby z pracą. W 1951 roku Adam namalował obraz przedstawiający polskich chłopów przynoszących prezenty dla dzieciątka Jezus. Obraz ten był umieszczony na okładce polskiej gazety w Hamtramck. Adam kontynuował szkicowanie jak i również skupiał się na udoskonaleniu mówienia i pisania po angielsku.

Detroit w latach 50-tych było miejscem rozkwitu. Dzięki wzrastającej powojennej ekonomii przemysłu samochodowy rozwijał się w bardzo szybkim tempie. W czasach zanim telewizja była najbardziej popularnym sposobem spędzania wolnego czasu

ment. At the Palmer Paint Co., owner Max Klein sought a means of marketing paint in small, controlled quantities to the lucrative hobby market. His marketing and design whiz Dan Robbins found the perfect way: paint-by-numbers. Prepared canvases segmented into color-coded units, sold in kits with brush and paints, allowed untrained Americans to create finished paintings. The idea took off and by 1951 Robbins was looking for artists to expand the line.

He remembers Adam Grochowski's first appearance at Palmer Paint, in 1951, in his memoir, *Whatever Happened to Paint-By-Numbers?* "He was the first one to answer the ad, waiting at the door before we opened. Adam was shy, quiet, and spoke with just a hint of a Polish accent." Adam's portfolio was rich: Not only could he draw a wide array of subjects in beautifully detailed realism, but his paintings were outstanding. "I had expected his painting to be tight, detailed, like his drawings. Instead, they were impressionistic, almost in the style of Monet or Cézanne." Robbins made up his mind on the spot. Adam began work the following week, first learning the discipline of parsing an intricate image into a limited palette and simple shapes. Once trained, he became lead artist, supervising a steady stream of new hires to keep up with demands for paintable images. Palmer Paint Co. created Craft Master, a premium line, and more artists joined the company. Among them was Peggy Brennan, a recent graduate of the Maryland Institute College of Art in Baltimore. At 22, independent and ambitious, Peggy met Adam as her art director. Lithe, spirited, friendly, and striking, the East Coast artist caught the eye of her boss, then his heart. While the company struggled, their private relationship flourished. They became engaged in 1954. Their marriage in Peggy's hometown was preceded by an impromptu reception at Craft Master, where the couple walked under a canopy of large cardboard paintbrushes.

Despite the success of its product, Craft Master failed, filed for bankruptcy, and Adam and Peggy were laid off, struggling freelancers. Then, in 1955, the Donofrio brothers of Toledo – Tom, Tony, and John – who had supplied containers for Palmer paints and Craft Master, purchased the company and moved it to Toledo, Ohio. "Adam and I were the only artists they brought to Toledo," Peggy Grant recalls. By then, Adam had become a citizen of his adopted country and changed his name officially from Grochowski to Grant.

Already, Peggy Grant was becoming Adam's Number One encourager, enabler, supporter, and promoter. "I started urging him to paint in oil, to get away from pen and ink and drawing," Peggy Grant recalls. "He had a talent to do more." Adam first worked with casein, forerunner of today's acrylic paint, but soon discovered the pleasure and workability of oil paint. He also found pastels excellent for both relatively quick sketches and larger finished works. In 1958, the young couple bought a house in a pleasant West Toledo neighborhood and Adam set up a studio in their basement – not the best place for his efforts. "He'd paint all day Saturday, bring his work up on Sunday into the daylight and be disgusted," recalls Peggy Grant. They started their family – two sons – and began coping with the stream of physical and psychological ailments generated by Adam's years as a Nazi prisoner. Nearly always, however, Adam Grant could find solace, inspiration, and hope before his easel. By 1970, he had a marvelous new home studio with 12-foot walls of glass capturing north light. His work blossomed.

His fascination with the human form drove his compositions, to which he brought an Old Master sensibility. In 1973, he told art critic Louise Bruner: "My biggest struggles take place before I approach the canvas. When I think I have found the solution, the

Amerykianie potrzebowali pomysłu, który dostarczyłby im zajęcia. Właściciel korporacji Palmer Paint Max Klein i Dan Robbins znaleźli doskonały sposób: paint-by-numbers. Przygotowane płótna podzielone na zakodowane kolorem części były sprzedawane w komplecie z pędzlami i farbami. Umożliwiły one przecietnemu Amerykaninowi tworzenie pięknych obrazów. Pomysł sprawdził się i w 1951 roku Robbins szukał artystów do pracy by rozwinąć ten pomysł.

Robbins wspomniął pierwsze spotkanie z Adamem Grochowskim w Palmer Paint korporacji w 1951 roku w jego artykule "Co stało się z Paint-By-Numbers?" "Adam był pierwszy, który zgłosił się z ogłoszenia. Czekał przez drzwiami, zanim jeszcze rozpoczęliśmy pracę. Adam był nieśmiałym i cichym młodym człowiekiem, mówił z lekkim polskim akcentem. "Porfolio Adama było bardzo bogate. Nie tylko mógł on rysować szeroką gamę przedmiotów wraz z ich najdrobniejszymi szczegółami, ale jego obrazy były znakomite. "Spodziewałem się że jego obrazy będą bardzo szczegółowe jak jego szkice. Zamiast tego były one impresjoniczne, prawie w stylu Moneta czy Cezanne". Robbins zdecydował się natychmiast i Adam zaczął prace w następnym tygodniu. Po przebyciu szkoleniu Adam stał się czołowym artystą w firmie. Korporacja Palmer Paint stworzyła Craft Master, która zajmowała się tylko promowaniem tego produktu. Wielu innych artystów znalazło zatrudnienie w Craft Master, jedną z nich była Peggy Brennan, która właśnie ukończyła wyższą szkołę artystyczną w Baltimore (Maryland Institute College of Art). 22-letnia niezależna i ambitna Peggy spotkała Adama, który był jej dyrektorem artystycznym. Wkrótce rozwinęła się przyjaźń między nimi i w 1954 roku zaręczyli się. Ślub odbył się w rodzinnym mieście Peggy.

Mimo sukcesu ich produktu Craft Master zbankrutowało a co za tym idzie Adam i Peggy stracili pracę. W 1955 roku Donofrio - bracia z Toledo- Tom, Tony i John, którzy dostarczali pojemniki na farby do Palmer Paint i Craft Master kupili te przedsiębiorstwo i przenieśli je do Toledo Ohio. "Adam i ja byliśmy jedynymi artystami, którym zaproponowano pracę" przypomina sobie Peggy. W tym czasie Adam został już amerykańskim obywatelem i oficjalnie zmienił swoje nazwisko z Grochowski na Grant.

Peggy nie była tylko żoną Adama była jego promotorem, wsparciem i inspiracją jego prac. "Namawiałam go by zostawił ołówek na bok" pamięta Peggy Grant. "Adam był stworzony do tworzenia lepszych rzeczy". Początkowo Adam zaczął malować caseinem poprzednikiem farb akrylowych, ale wkrótce odkrył przyjemność malowania farbami olejnymi. Próbował również pracy z farbami pastelowymi. W 1958 roku Adam i Peggy kupili dom w miłej zachodniej dzielnicy Toledo, gdzie Adam zorganizował studio w piwnicy. To nie było najlepsze miejsce dla jego pracy. "Adam malował całą sobotę a gdy przyniósł swoją pracę w niedzielę by ją obejrzeć w świetle dziennym był całkowicie zawiedziony" pamięta Peggy. W tym czasie urodziło im się dwóch synów. Szkoły jakie wyrządziły miesiące fizycznego i psychicznego wyczepiania na zdrowiu Adama podczas pobytu w obozach zaczęły odzwierciedlać się w jego częstych pobytach w szpitalach. W 1970 roku Adam i Peggy przenieśli się do nowego domu, gdzie znalazło się miejsce na duże studio ze szklanymi ścianami. Jego praca kwitła.

Fascynacja ludzkim ciałem była inspiracją dla jego kompozycji. W 1973 roku w rozmowie z krytykiem artystycznym Lousem Brunerem Adam powiedział "największym problemem dla mnie są przygotowania zanim zacznę pracę na płótnie. Kiedy już znajdę rozwiązanie to reszta idzie szybko, zwykle nie więcej niż dwie sesje, które trwają nie dłużej niż cztery godziny". Przeciętnie, Adam Wykonywał co najmniej 25 szkiców podczas sesji z żywym modelem. Następnie używał farb pastelowych lub olejnych by zdecydować o zestawie kolorów. Następny etap to praca z węglem i ołówkiem. Adam uważał że ten proces pomagał mu kontrolować szczegóły, formę i charakter jego kompozycji. Na przygotowane

actual rendering goes fast, usually not more than two sessions of four hours or less." Typically, he would create up to 25 sketches during sittings by professional models. From these came pastel and/or oil sketches in which he worked out the colors. The next stage involved drawings in charcoal and pencil at the scale of the finished painting. Grant believed that in this process he gained control over details, forms, and compositional relationships. Onto prepared linen canvases he would transfer his composition by working over the large-scale drawing, the back of which was covered in charcoal. Paints would be mixed anew for each painting, sometimes in several palettes, then applied in thin glazes with wide brushes and palette knives.

Grant typically kept several works in progress simultaneously, allowing each to grow at different levels in his subconscious. His compositions mingled other themes with the human form, particularly the circus, music, and mysticism. "He loved mysticism," Peggy Grant recounts. "His mother used to lay cards." One can feel the majesty of great figure painters such as Michelangelo and Caravaggio in the initial visual impact, yet recognize the modernity of Impressionists like Cézanne and Manet and Cubists like Braque in the working of the paint. Yet Grant's work reflected his own times in his more limited palettes and the directness of the poses he set into paint.

Art critic Jeanne H. Butler reflected: "Adam Grant is probably unsurpassed in his ability to paint the human figure. For more than 30 years Mr. Grant has been involved with the figure, a brave commitment since his work is seen in the context of the masters of the last five centuries. He would be classified as a realist, but his approach is more conceptual than reportorial or emotionally expressive. Without contour lines he builds up from planes of color applied in wide patches, in the manner of Cézanne."

Adam Grant's work won awards at important exhibitions throughout the Midwest and is in many prestigious collections, particularly the Butler Institute of American Art, a fine, small museum in Youngstown, Ohio. Under the direction of Louis Zona, the Butler lead the country in celebrating American artists when most institutions still looked to Europe for inspiration.

Despite declining health, Grant continued to paint as often as possible. He died in June, 1992, 42 years after setting foot in America. A retrospective of his work was presented at the Toledo Museum of Art in 1994 – 16 works spanning the growth of this amazing artist who shared so much with his adopted country. In addition to promoting her husband's mature work, Mrs. Grant also searched for images from his European years. In a book of art by prisoners, *Not All of Me Will Die*, by Janina Jaworska, she found a drawing by one A. Grochowski depicting the horror of Mauthausen. "It was such a shock to me to learn that there was another piece of his from that period still in existence," said Mrs. Grant at the time. "I had been saying that someone should see the very earliest work; then to find there was an even earlier work."

In 1998, Peggy Grant retraced her late husband's steps, visiting Auschwitz and Mauthausen. She found several of Adam's paintings in the permanent collection of Auschwitz, now a park reminding visitors of the depths of human cruelty.

"Adam wasn't a hero," says Peggy Grant. "He was a survivor." Today, the entire world knows the dark story of the Holocaust, in all its forms. Still, the story of Adam Grant, a talented Polish boy who survived to share his artistic gifts with a world eager to put the past behind, is one of inspiration and hope.

płótno Adam prznosił jego kompozycję używając węgla. Zawszenowe farby były mieszane dla nowego obrazu, czasami nawet kilka palet, a następnie nakładane cienkimi warstwami przy pomocy szerokich pędzli i noży paletowych.

Adam z reguły pracował nad kilkoma obrazami w tym samym czasie. Jego prace mieszały różne tematyki : ludzkie formy szczególnie z cyrkiem, muzyką i mistycyzmem. "Adam uwielbiał mistycyzm" wspomina Peggy. " Jego matka wróżyła z kart". Przy pierwszym zetknięciu z dziełami takich mistrzów jak Michał Anioł czy Caravaggio każdy czuje ich majestat, każdy potrafi również rozpoznać nowoczesność Impresjonistów jak Cezanne i Moneta czy odmienną pracę z farbami Kubistów jak Braque. Adam Grant ograniczał się do używania podstawowych kolorów w tworzeniu obrazów. Ta bezpośredniość w używaniu farb odbiega od twórczości innych artystów jego czasów.

Jeanne H. Butler krytyk artystyczny rozważała "Adam Grant jest najprawdopodobniej nieprześcignionym w jego zdolności malowania ludzkich postaci. Przez więcej niż 30 lat Grant był związany ze sztuką. Jest to odważne zobowiązanie gdyż jego praca jest oceniana w porównaniu do mistrzów ostatnich pięciu stuleci. Adam jest zaliczany do realistów, ale jego podejście skłania odbiorcę do myślenia zamiast narzucania mu emocjonalnego wrażenia. Podobnie jak Cezanne Adam w swoich pracach bez linii konturowych budował poziom kolorów nakładanych w kształcie szerokich plam.

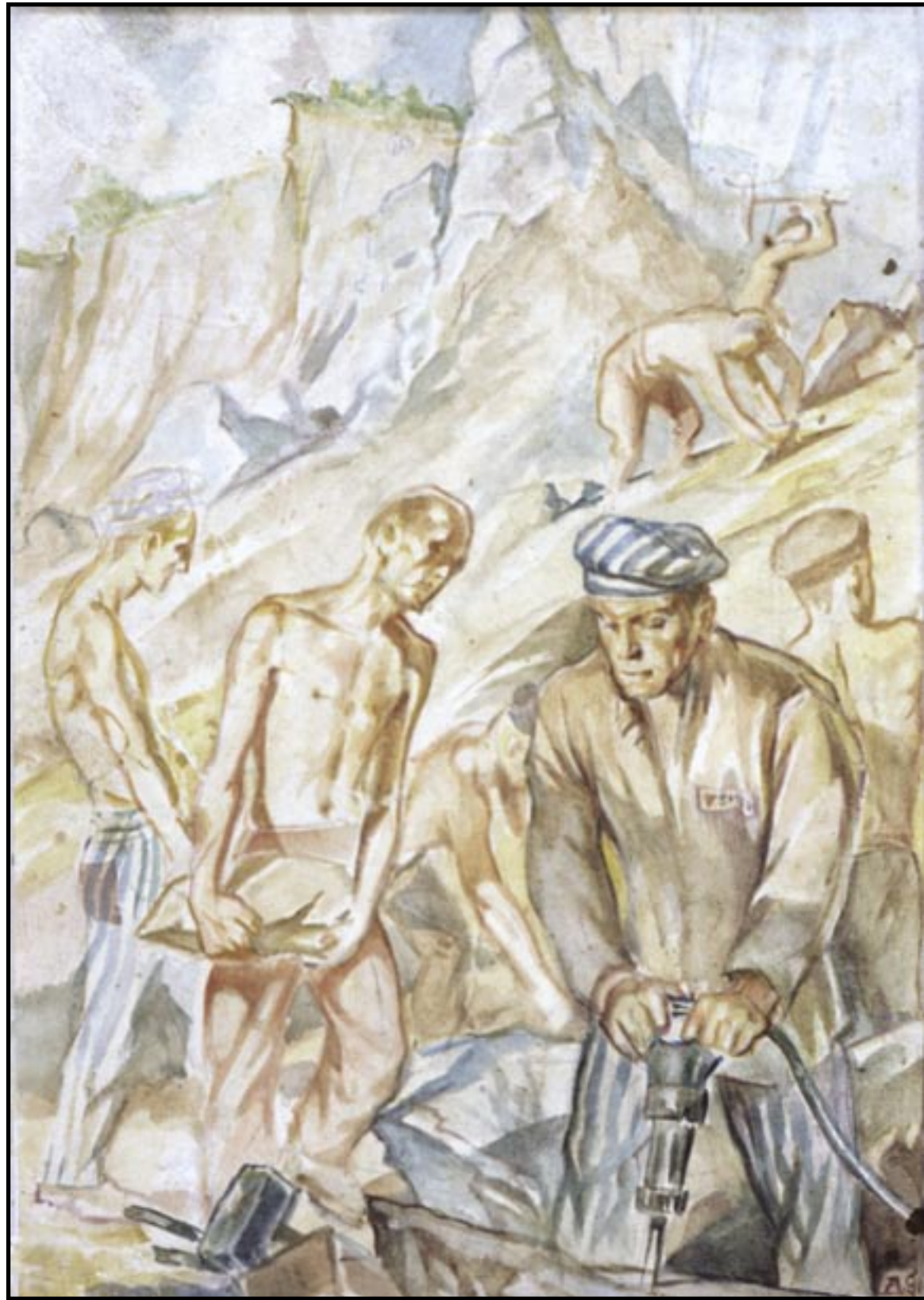
Prace Adama Granta wygrały dużo nagród na ważnych wystawach w środkowo-zachodniej części USA. Wiele jego prac znajduje się w prestiżowych kolekcjach na przykład w Butler Institute of American Art, w museum w Youngtown, Ohio. Pod kierownictwem Louisa Zona , Butler Institute jest jedną z instytucji, która zajmuje się promowaniem amerykańskich artystów w przeciwnieństwie do większości instytucji które wciąż szukają inspiracji w Europie.

Mimo pogarszającego się zdrowia Adam Grant kontynuował malowanie tak często jak to było możliwe. Zmarł w czerwcu 1992, czterdzieści dwa lata po przyjeździe do Ameryki.

Kolekcja jego prac była wystawiona w museum w Toledo w 1994 roku. Wystawa składała się z szesnastu jego obrazów pokazujących rozwój tego wspaniałego artysty, który dzielił tak wiele z nowoadoptowanym krajem. Peggy Grant zaczęła szukać prac Adama z jego młodzięcych lat. W książce Janiny Jaworskiej "Nie wszystkim umrę", Peggy znalazła rysunek Adama pokazujący horror obozu w Mauthausen. "Było to dla mnie wielkim szokiem, że jego prace się przechowały" powiedziała Peggy "już dawno mówiłam że ktoś powinien sprawdzić istnienie prac z tamtych lat , później okazało się że znalazły się jego rysunki nawet z wcześniejszych lat".

W 1998 roku Peggy postanowiła odwiedzić kraj rodzinny swojego męża. Odwiedziła oba obozy, w których Adam był uwięziony w Oświęcimiu i w Mauthausen. Peggy była mile zaskoczona gdy zobaczyła że kilka Adama obrazów znajduje się w stałej kolekcji w Oświęcimiu.

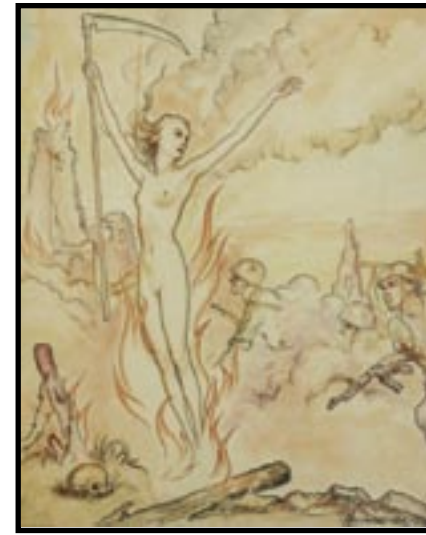
"Adam nie był bohaterem" mówi Peggy "Adam był przetrwańcem". Dziś cały świat zna historię Holocaustu, jednak historia Adama Granta, utalentowanego Polaka, który przetrwał żeby dzielić swój artystyczny talent ze światem i pragnącego zostawić przeszłość za sobą jest jedną z inspirujących i podtrzymujących nadzieję.

THE HOLOCAST SERIES

Grant completed the four smaller works while living in a displaced persons camp in Regensburg, Germany immediately following World War II. "Pale Horse," painted twenty-five years later in his mature style, concludes the artist's reflection on the destruction of his homeland.

The Borer, 1944
watercolor 16 x 20
(painted inside the concentration camp at Mauthausen, Austria)
Collection: Auschwitz Museum, Poland

The Phoenix, 1946 (signed: A. Grochowski)
watercolor 18 x 20

Seeds of Rebirth, 1946 (signed: A. Grochowski)
watercolor 18 x 20

Seeds of Destruction, 1946 (signed: A. Grochowski)
ink on paper 18 x 22

The Pale Horse, 1970
oil 56 x 46
Collection: Robert Rice

THE RENEWED HOPE SERIES

After several years of painting the horrors of the war, Grant depicts a more hopeful outlook in this series painted in the German displaced persons camp and brought with him when he came to the United States in 1950.

The Woodcutter, 1949
ink on paper 27 x 32

Serenade, 1950
ink on paper 23 x 31

Return of Joy, 1950 (signed: A. Grochowski)
ink on paper 25 x 32

The Hermit's Temptation, 1948
ink on paper 20 x 25

PAINT-BY-NUMBERS

Adam Grant was hired in 1951 by Dan Robbins, the inventor of the great rage of popular culture in the U.S., paint-by-numbers. Adam worked his way to chief designer, a position he held for twenty-four years. As Art Director for CraftMaster Corporation, Grant designed many of the most popular sets for this art-hobby sensation. "The Last Supper," after Leonardo da Vinci, sold by the millions around the world. At CraftMaster Grant met his future wife, Peggy Brennan.

Adam Grant working on a design for a paint-by-number set, 1953

Ballet, 1953
drawing for the paint-by-number set
Popular Culture Collection,
Bowling Green State University

Ballet, 1953
oil 20 x 18 paint-by-number design
Popular Culture Collection,
Bowling Green State University

Billboard painting of a paint-by-number design by Adam Grant, 1966, Westgate Shopping Center, Toledo, Ohio. The public could watch the progress of a large paint-by-number.

The Last Supper
oil paint-by-number design

THE CIRCUS SERIES

Adam Grant painted many circus theme paintings for thirty years using bright colors and broad brush strokes to depict the male and female figures in their ideal physical form.

The Juggler, 1962 (self portrait)
oil 50 x 62

Trio, 1986
oil 48 x 60

The Juggling Family, 1979
oil 47 x 67
Collection: Larry Silberhorn & Gary Gabarson

The Clown Poster, 1979
oil 48 x 67

Collection: Dr. & Dr. L.E. Whitmire

THE MYSTIC SERIES

Mysticism interested Adam Grant from his early years in Poland where he saw fortunes being told and the laying of the Tarot cards. Sibyls, fortune tellers and phrenologists were all figures that appeared in this series.

Proceeding Page:
Lines of Fate, 1976
 oil 44 x 62
 Collection: Bradley Howard

The Sibyl, 1957
 casein on panel 27 x 38

Circus Seer, 1978
 oil 42 x 60
 Collection: Mr. & Mrs. Fred Vallongo

The Fortune Teller, 1968
 oil 28 x 40

Fortune, 1975
 oil 36 x 48
 Collection: Dr. and Dr. Mark Rayport

The Phrenologist, 1980
 oil 56 x 48

THE FEMALE NUDE SERIES

The female nude was Adam Grant's Muse throughout his career as an artist. She was his symbol for life, rebirth, hope and eternal beauty. The nudes always possess a pensive and peaceful quality as they relax in their own space.

The Red Rug, 1978
oil 40 x 62

Figures on the Beach, 1968
oil 50 x 46
Collection: Dr. & Dr. L.E. Whitmire

Girl With Guitar, 1980
oil 36 x 48

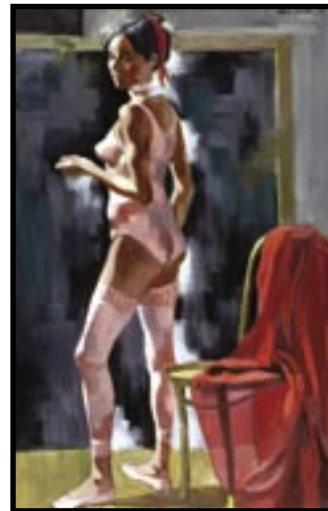
Figure on Blue & Green, 1972
oil 39 x 62
Collection: The Toledo Federation of
Art Societies

The Chinese Vase, 1984
oil 46 x 52

Proceeding Page:
Model & Drawings, 1985
oil 44 x 56
Collection: Mr. & Mrs. Hugh Moore

Model & Cat, 1984
oil 50 x 40

MUSICIANS & DANCERS

A love of classical music and dance inspired Adam Grant to include musicians, musical instruments, and ballet dancers in many of his paintings. The ballet, like the circus, offered him perfect subject matter for graceful figures.

Models & Guitars, 1974
oil 42 x 54

Models & Guitars, 1974
oil 42 x 54

Denise, 1982
oil 38 x 48

Collection: Dr. Albert Ettmayer

Dancer in Pink, 1978
oil 40 x 54

Following page:

Minstrel, 1964
oil 44 x 62

Collection:
Mr. & Mrs. Terrance Flynn

*Artist & Model II, 1978
(self portrait)
oil 54 x 38*

Adam Grant
FIGURE MASTER

SELECTED SOLO EXHIBITIONS

- The Midwest Museum of American Art
- The Butler Institute of American Art
- The Toledo Museum of Art
- The Springfield Museum
- Bowling Green State University
- Marietta College
- Monroe Community College
- Orchard Lake College
- American Painters in Paris

SELECTED COLLECTIONS

- The Butler Institute of American Art
- The Toledo Federation of Art
- The University of Toledo
- Bowling Green State University
- General Mills Corporation
- Owens-Illinois Corporation
- Gesu Catholic Church, Toledo
- King of Glory Lutheran Church, Sylvania
- Toledo Botanical Gardens Collection

*Adam Grant, 1976
Two Models, 1976 Best of Show
Award Ohio State Fair*

Following page:

*Mystic Marvels, 1968
oil 42 x 56
Collection: The Butler Institute of
American Art*

Corporate Sponsors

Dana Corporation

**Toledo Edison,
A Firstenergy Company**

Exhibit Sponsors

- Larry Adams
- Blade Foundation
- Mr. & Mrs. William Block, Jr.
- Sue & Mort Bobowick
- Patricia L. Brondes
- Dr. and Mrs. James A. Brunner
- Chapman Gallery
- Walter & Jean Chapman
- Mr. & Mrs. Terry Flynn
- Mrs. Ann Galloway
- Tom & Brenda Geiger
- 20 North Gallery
- Eric Hillenbrand
- Carol Hochradel
- Bradley C. Howard, Sr.
- Margaret Hummel
- Marjorie Hutton
- George & Pat Jenkins
- Mrs. Paula Mayfield Mayes
- Suzanne S. Moesser
- Sam & Hyla Offen
- Ms. Lorraine Kwiatkowski
- Mr. Walter Palicki
- Jack & Jean Paquette
- Cherry W. Peirce
- Mrs. Dorothy MacKenzie Price
- Shirley & Ferguson Rayport
- Dan Rice
- Dottie & Phil Rice
- Robert G. Rice
- Robert & Jenny Rousseau
- Deluxe Frame Shop
- The Larry Schipper Family
- Jeanne H. Schoen
- Dr. & Mrs. Larry Silverman
- Dr. and Mrs. Michale Stark
- Toledo Poznan Alliance
- Wilma Oberlin Urfer
- Marie B. Vogt
- Melvin Wilczy

Special Assistance

- Father Marek Ciesla
- Bill Coine
- U.S. Representative Marcy Kaptur
- Cindy Niggemyer
- U.S. Senator Barbara Milkusi
- Janet Schroeder
- Sally Vallongo
- Matgorzata Wysoka

*Graphic Design:
Dawson Design/Mary Dawson*

Adam Grant

FIGURE MASTER

Exhibit Schedule

The Midwest Museum of American Art
Elkhart, Indiana
September & October 2004

The Butler Institute of American Art
Youngstown, Ohio
February 2005

The Toledo Museum of Art with
The Toledo Area Artists Exhibit
Toledo, Ohio
June & July 2005

The Center for Visual Arts
The University of Toledo
Toledo, Ohio
June & July 2005

The Butler Institute of American Art – Salem Annex
Salem, Ohio
October & November 2005

Exhibition travels to Poland in 2006